

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci

žalobce: **S. P.**, nar. X, státní příslušnost Korejská republika
bytem S., P.,
zastoupen advokátem Mgr. Janem Lego, Ph.D.,
sídlem Lochotínská 18, Plzeň,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2016, č. j. MV-89449-4/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2016, č. j. MV-89449-4/SO-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 13. 4. 2015, č. j. OAM-489-8/ZR-2015, jímž byla podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení žalobce k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání a byla mu stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodovacím důvodem správního orgánu prvního stupně bylo to, že žalobce byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 29. 9. 2014, č. j. 9 T 261/2014 – 81 (dále jen „trestní příkaz“), odsouzen za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců (přičemž výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců) a k trestu zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání osmnácti měsíců.

2. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, v němž popsal okolnosti svého protiprávního jednání a své osobní poměry, přičemž poukazoval zejména na zásadu přiměřenosti. Správní orgán prvního stupně se dle názoru žalobce nedostatečně vypořádal s otázkou veřejného zájmu a důvodů, které převážily k přiklonění se k veřejnému zájmu na ukončení dlouhodobého pobytu žalobce. Správní orgán prvního stupně též v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců upřel žalobci možnost prokázat, že k naplnění podmínek pro ukončení povolení k dlouhodobému pobytu nedošlo.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že není v jeho pravomoci posuzovat, jaký čin byl žalobcem spáchán a zda je žalobce vinný. Diferenciace úmyslných trestných činů byla ke dni 10. 5. 2013 zrušena a současná právní úprava žalovanému neumožňuje, aby mezi úmyslnými trestnými činy rozlišoval. Rozhodující je tak sama skutečnost, že byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Správní orgán prvního stupně nebyl povinen zabývat se hodnocením přiměřenosti svého rozhodnutí, neboť žalobci bylo zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu v souladu s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce na území České republiky spáchal úmyslnou trestnou činnost a narušil tak veřejný pořádek České republiky. Zákon již neukládá, aby správní orgán prvního stupně zkoumal charakter a závažnost trestné činnosti cizince a trest, který mu byl uložen. Je ve veřejném zájmu, aby byl na území České republiky umožněn pobyt pouze těm cizincům, kteří zde neporušují trestněprávní předpisy, tím spíše úmyslně. Tento zájem v daném případě převažuje nad zájmem žalobce na povolení k pobytu na území České republiky.

4. Žalovaný s poukazem na judikaturu správních soudů konstatoval, že v případě postupu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nemají správní orgány povinnost posoudit dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Namísto není ani aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), neboť je bezesporu v zájmu národní bezpečnosti, aby na území České republiky nebyl umožněn pobyt cizincům, kteří zde páchají trestnou činnost. Třicetidenní lhůta k vycestování je dostatečně přiměřená tomu, aby si žalobce dokázal zařídit své osobní záležitosti. Právo pobývat na území cizího státu není možno kvalifikovat jako základní právo každého člověka a nepatří tak do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem České republiky. Správní orgán prvního stupně dle názoru žalovaného řádně odůvodnil výrok svého rozhodnutí a rozvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení

důkazů. Žalovaný tak dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno v souladu se zákonem a obsahuje řádné odůvodnění.

III. Žaloba

5. Žalobce v žalobě nejprve rekapituloval průběh předcházejících řízení, přičemž uvedl, že jednání, za které byl potrestán trestním příkazem, bylo důsledkem nešťastného omylu. Žalobce poukázal na to, že s orgány činnými v trestním řízení plně spolupracoval, podrobil se všem jejich příkazům a pokynům, tresty uložené trestním příkazem pokorně přijal a uložené zákazy a omezení bezvýhradně dodržuje. Žalobce neměl až do shora popisované nešťastné události ani nikdy poté žádné problémy se zákonem a na území České republiky ani jinde se nedopustil žádného protiprávního jednání. Žalobce konstatoval, že byl na počátku roku 2014 vyslán na „pracovní cestu“ do České republiky a byl zařazen na vedoucí pozici ve společnosti LG Electronics CZ. Pracovní hodnocení žalobce bylo po celou dobu výkonu práce bez výhrad a žalobce po celou dobu řádně odvádí daně a příslušná pojištění. Porušení pracovní smlouvy žalobcem by fakticky znamenalo ztrátu zaměstnání i v Koreji a vlastně i ztrátu obživy pro něj a jeho rodinu. Členům rodiny žalobce byla udělena víza k pobytu na území České republiky a žalobce je tak připraven spojit s Českou republikou nejen svůj pracovní, ale i osobní a rodinný život. Žalobce byl přesvědčen, že vyjma výše popsaného ojedinělého excesu, který byl důsledkem omylu, je platným a dobrým členem české společnosti.

6. Žalobce namítl, že žalovaný se zákonným způsobem nevypořádal se všemi okolnostmi jeho případu. Správní orgány nepřihlédly ke zvláštnímu korektivu přiměřenosti (§ 174a zákona o pobytu cizinců), a to konkrétně k závažnosti, resp. k druhu protiprávního jednání (jednalo se o souhru nešťastných okolností); k délce pobytu žalobce na území České republiky (více než jeden rok); k ekonomickým poměrům žalobce (žalobce je plátcem veškerých povinných daní a odvodů, zrušení možnosti dokončit zde přinejmenším čtyřletý pracovní cyklus by pro žalobce znamenalo zásadní ekonomický problém); ke společenským a kulturním vazbám žalobce a k povaze a pevnosti jeho rodinných vztahů (žalobce zde navázal hluboké společenské a kulturní vazby a rodina by měla žalobce do České republiky následovat). Žalovaný se dle názoru žalobce nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami, když opomenul zvláštní okolnosti projednávaného případu, které byly zcela zjevné ze správního spisu, a mechanickým způsobem aproboval nesprávnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

7. Žalobce závěrem navrhl, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal na to, že žalobní námitky jsou téměř shodné s námitkami uvedenými v odvolání. Žalovaný tak odkázal na napadené rozhodnutí, které považoval za náležitě odůvodněné, vydané v souladu se zákonem a správné. Žalovaný se ztotožnil s právním názorem správního orgánu prvního stupně, přičemž zdůraznil, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodl přitom bez jednání, za podmínek daných § 51 odst. 1 s. ř. s.

10. Žaloba není důvodná.

11. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí: *Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*

12. Podle § 46 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců platí: *Pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.*

13. K námitkám žalobce ohledně závažnosti a okolností jeho protiprávního jednání soud uvádí, že znění § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (v daném případě aplikovaném za použití § 46 odst. 1 citovaného zákona), podle něhož bude povolení k dlouhodobému pobytu zrušeno, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, je jednoznačné. Správním orgánům není dán žádný prostor pro uplatnění správního uvážení o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu, např. o jeho povaze či závažnosti. Správní orgány tedy nemohou posuzovat okolnosti trestného činu, za jehož spáchání byl žalobce pravomocně odsouzen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 - 101). Hypotéza citovaného ustanovení byla v případě žalobce bezpochyby naplněna, neboť žalobce byl trestním příkazem pravomocně odsouzen za úmyslně spáchaný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky. Následek tohoto trestného činu v podobě zrušení povolení žalobce k dlouhodobému pobytu na území České republiky byl proto nevyhnutelný, a správní orgány tedy nebyly oprávněny zohlednit ani další žalobcem zmiňované okolnosti související se spácháním trestného činu, tedy např. že žalobce s orgány činnými v trestním řízení spolupracoval, uložené tresty přijal, nedopustil se zde žádného jiného závadového chování atd.

14. Pokud žalobce správním orgánům vytkl, že nepřihlédly ke zvláštnímu korektivu přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, pak soud konstatuje, že povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně žalobce domnívá. Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (srov. např. § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Byť tedy zákon o pobytu cizinců v § 174a obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti, ustanovení § 37 odst. 1 citovaného zákona správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života neukládá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016 - 47).

15. Soud však zároveň podotýká, že podle nedávné judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 – 26) je třeba i v případech rozhodnutí vydaných na základě § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zohlednit čl. 8 Úmluvy, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Veřejná moc totiž může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pouze pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli.

16. Soud má nicméně za to, že ze správního spisu ani z vyjádření samotného žalobce nevyplývají žádné okolnosti, pro něž by bylo možné považovat správní rozhodnutí v tomto ohledu za nepřiměřená. Účel pobytu žalobce na území České republiky lze považovat za ryze ekonomický. Zároveň nelze konstatovat, že by právě zaměstnání v České republice mělo pro žalobce zásadní význam, naopak sám žalobce jej v žalobě označuje za „pracovní cestu“ (resp. se dovolává dokončení „čtyřletého pracovního cyklu“ ve smyslu vnitřních pravidel koncernu LG Electronics). Při hodnocení přiměřenosti napadeného rozhodnutí je rovněž irrelevantní, že žalobce je plátcem povinných odvodů a daní a příjmy státního rozpočtu České republiky jsou z tohoto důvodu „nemalé“.

17. Soud dále uvádí, že žalobce pobýval v letech 2007 až 2011 ve Švédsku, poté se vrátil do Korejské republiky, a do České republiky byl koncernem LG Electronics vyslán až na počátku roku 2014, tedy pouhých několik měsíců před vydáním trestního příkazu. S ohledem na to soud nepovažuje za věrohodné tvrzení žalobce, že by na území České republiky mohl navázat natolik „hluboké společenské a kulturní vazby“, které by mohly být relevantní při hodnocení přiměřenosti správních rozhodnutí. Konečně lze dodat, že pokud žalobce zmiňoval své rodinné poměry na území České republiky, pak tak činil toliko v hypotetické rovině. Žalobce např. tvrdil, že by jej rodina do České republiky „měla následovat“ (str. 5 žaloby) nebo že „členům jeho rodiny byla udělena víza k pobytu na území České republiky a žalobce je tak připraven spojit s Českou republikou dlouhodobě nejen svůj pracovní, ale i osobní, rodinný život“ (str. 4 žaloby). Z těchto tvrzení je patrné, že rodina žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí v České republice ani nepobývala. Zrušení pobytového oprávnění žalobce spojené s povinností vycestovat z území České republiky tedy nemůže představovat zásah do soukromého a rodinného života žalobce.

18. Soud tedy přisvědčuje žalobci, že pokud se správní orgány dopadům svých rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života vůbec nevěnovaly, zatížily svá rozhodnutí vadou. Tato vada nicméně nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobným případu žalobce je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibylo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány. Proto je námitka žalobce – být ve svém jádru opodstatněná – nedůvodná (k tomu srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 – 26, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil stejný závěr v prakticky totožné situaci, kdy byla cizinci zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu v důsledku spáchání stejného trestného činu, tedy ohrožení pod vlivem návykové látky ve smyslu § 274 trestního zákoníku).

19. S ohledem na shora uvedené nelze shledat důvodnými ani zbývající žalobní námitky žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně konstatoval, že při aplikaci § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nelze zkoumat charakter ani závažnost trestné činnosti cizince. Žalovaný sice pochybil, když se nezabýval dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, avšak zároveň je třeba dodat, že tato vada neměla ze shora uvedených důvodů vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud zároveň ověřil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval na všechny odvolací námitky žalobce. Napadené rozhodnutí je zcela srozumitelné a dostatečně odůvodněné, neboť žalobcem zmiňované „zvláštní okolnosti jeho případu“ nelze v rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zohlednit, případně nepředstavovaly relevantní důvod pro konstatování nepřiměřeného zásahu do soukromého či rodinného života žalobce.

VI. Závěr

20. Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

21. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. března 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu